

Sygn. akt VIII U 666/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

na posiedzeniu niejawnym w składzie:

Przewodnicząca	Sędzia SO Grażyna Łazowska

po rozpoznaniu w dniu 2 lipca 2020 r. w Gliwicach

sprawy Z. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania Z. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 30 kwietnia 2020 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) SSO Grażyna Łazowska

Sygn. akt VIII U 666/20

UZASADNIENIE

Decyzją z 30 kwietnia 2020r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na podstawie art.110 i 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (dalej ustawa FUS) odmówił ubezpieczonemu Z. K. przeliczenia podstawy emerytury, ponieważ na podstawie zgromadzonych danych nowo ustalony wskaźnik postawy wymiaru jest niższy niż 250% i wynosi 142,89%.

Ubezpieczony w odwołaniu od decyzji domagał się jej zmiany przez orzeczenie co do istoty sprawy oraz zwrócenie się do (...) Urzędu Wojewódzkiego i (...) SA w W. o nadesłanie akt osobowych z okresu zatrudnienia w latach 1973-1975 oraz dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ds. wynagrodzeń na okoliczność odtworzenia wynagrodzeń za ten okres.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony od 17 stycznia 1992r. jest pobierał rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Do ustalenia wysokości świadczenia przyjęto wwpw z kolejnych 3 lat kalendarzowych – 1986-1988 wynoszący 294,63% - który został ograniczony do 250%.

Decyzją z 7 lipca 2006r. ubezpieczonemu przyznano emeryturę z powszechnego wieku emerytalnego, poczynając od 22 sierpnia 2006r. Do ustalenia wysokości świadczenia przyjęto dotychczasowy wwpw 294,63% ograniczony następnie do 250%.

Ubezpieczony w dniu 16 grudnia 2015r. złożył wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia na podstawie art. 110a ustawy FUS. Organ rentowy prawomocną decyzją odmówił przeliczenia świadczenia, bowiem ubezpieczony po nabyciu prawa do emerytury nie podlegał ubezpieczeniu społecznemu.

Z tych samych przyczyn, organ rentowy odmówił przeliczenia świadczenia ubezpieczonemu na jego wnioski z 14 listopada 2016r. oraz z dnia 1 lipca 2019. Odwołanie ubezpieczonego od tej ostatniej decyzji, zostało oddalone wyrokiem tut. Sądu z 14 stycznia 2020r., sygn.akt VIII U 1914/19.

W dniu 20 stycznia 2020r. ubezpieczony złożył kolejny wniosek o przeliczenie świadczenia na podstawie art. 110 i 110a ustawy FUS, dołączając umowę zlecenie za okres od 2 listopada do 2 grudnia 2018r. Organ rentowy skarżoną decyzją odmówił ubezpieczonemu prawa do przeliczenia emerytury, ponieważ nowo wyliczony wwpw z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia czyli z lat 1969-1973, 1978-1991, 2019 wyniósł 142, 89%.

W rozpoznaniu tego wniosku organ rentowy wydał decyzję zaskarżoną.

Powyższe Sąd ustalił na podstawie akt organu rentowego, jako okoliczności jednoznacznie wynikające z tych dowodów i nie kwestionowane przez strony.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 110. ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. 2016r, 887 ze zm.) zwanej dalej ustawą FUS

1. Wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

2. Warunek posiadania wyższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru nie jest wymagany od emeryta lub rencisty, który od dnia ustalenia prawa do świadczenia do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie świadczenia, w myśl ust. 1, nie pobrał świadczenia wskutek zawieszenia prawa do emerytury lub renty lub okres wymagany do ustalenia podstawy przypada w całości po przyznaniu prawa do świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wynosi co najmniej 130%.

3. Okres ostatnich 20 lat kalendarzowych, o których mowa w art. 15 ust. 1, obejmuje okres przypadający bezpośrednio przed rokiem, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia, z uwzględnieniem art. 176.

Wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art.15, z uwzględnieniem art.110 ust.3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia:

- z kolejnych 10 lat kalendarzowych przypadających w ostatnich 20 latach kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek
o ponowne ustalenie emerytury od przeliczonej podstawy,

- dowolnie wybranych przez emeryta 20 lat kalendarzowych, w których podlegał ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia o ponowne ustalenie wysokości emerytury.

Natomiast zgodnie z art.110a ustawy FUS: wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art.15 z uwzględnieniem art.110 ust.3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art.15 ust.5 jest wyższy niż 250%.

Przeliczenie świadczenia zgodnie z powołanymi przepisami jest możliwe tylko w sytuacji, gdy nowo wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia – według wariantów wyżej wskazanych – jest wyższy od dotychczas przyjętego.

Rację ma organ rentowy, że ubezpieczony nie spełnia przesłanek do przeliczenia świadczenia na podstawie cytowanych powyżej przepisów, ponieważ ustalone w oparciu o dane zgromadzone w aktach rentowych nowe wskaźniki wysokości podstawy wymiaru są niższe od dotychczasowego, który wynosi 294,63%.

Jak wynika z niekwestionowanych wyliczeń nowy wwpw z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia czyli z lat 1969-1973, 1978-1991, 2019 wyniósł 142, 89% , z 10 lat wyniósł 0, 09%.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że skarżona decyzja na dzień jej wydania jest prawidłowa i zgodna z prawem, co skutkuje oddaleniem odwołania.

Przypomnieć należy, że celem postępowania sądowego z odwołania ubezpieczonych jest weryfikacja decyzji organów rentowych. Sąd w całości podziela stanowisko Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 6 lutego 2020r., III AUa 1026/19, LEX nr 2956498, zgodnie z którym „Z przepisu art. 316 § 1 k.p.c. wynika ogólna zasada obowiązująca w postępowaniu cywilnym, zgodnie z którą podstawą rozstrzygnięcia jest stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy, przy czym nie budzi wątpliwości, że sformułowanie "stan rzeczy" obejmuje również stan faktyczny. Jednak w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych zasada ta doznaje istotnego ograniczenia, bowiem sąd ocenia legalność decyzji rentowej według stanu rzeczy w chwili jej wydania. Postępowanie sądowe jest w tego rodzaju sprawach kontynuacją postępowania administracyjnego, a rola sądu sprowadza się do kontroli prawidłowości decyzji kończącej to postępowanie. W istocie bowiem pozytywne rozstrzygnięcie w decyzji o prawie do określonego świadczenia stanowi potwierdzenie spełnienia wszystkich przesłanek tego prawa, a więc wystąpić one muszą w dacie wydania decyzji. Skoro postępowanie sądowe w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wszczyna się poprzez wniesienie odwołania od negatywnej decyzji organu rentowego, to postępowanie to ma na celu zweryfikowanie stanowiska tego organu wyrażonego w decyzji, a więc ze swej istoty weryfikacja ta nie powinna uwzględniać stanu istniejącego w dacie późniejszej niż data jej wydania. Zakres kognicji sądu ubezpieczeń społecznych jest ściśle uzależniony od tego, co było przedmiotem rozstrzygnięcia organu rentowego”

Z tych też przyczyn, Sąd pominął wnioski dowodowe ubezpieczonego, o zwrócenie się do archiwum w Ł. o akta osobowe ubezpieczonego z okresu zatrudnienia w latach 1973-1975 oraz o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rent i emerytur na okoliczności odtworzenia nieudokumentowanych wynagrodzeń. Odwołujący wnosząc o przeliczenia świadczenia, nie powoływał się na zarobki z tych lat i nie przedłożył żadnych dowodów w tym zakresie, a czyni to dopiero na etapie postępowania sądowego.

Sąd stoi na stanowisku, że istnieje możliwość dokonania ponownych ustaleń warunkujących wysokość przyznanego wcześniej świadczenia, jednak wtedy, gdy zainteresowany przed tym organem przedstawi konkretne dowody, a nie dopiero na etapie postępowania przed Sądem, które ma charakter kontrolny w stosunku do wydanej decyzji. Na

odwołującym spoczywa ciężar wykazania w toku postępowania przed organem rentowym, wysokości wynagrodzenia w spornym latach, np. poprzez przedstawienie zaświadczeń pracodawcy, angaży itp. W tym celu winien zwrócić się do byłego pracodawcy o dostarczenie odpowiednich dokumentów, a następnie przedłożyć organowi rentowemu. Niezrozumiałe jest dążenie do przerwania tego obowiązku na sąd rozpoznający sprawę, szczególnie gdy strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika.

W tym stanie rzeczy, w oparciu o przywołane przepisy prawa i art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd oddalił odwołanie jako bezzasadne.

(-) SSO Grażyna Łazowska